

„Kuidas,“ hüdis kõrtsmik, „tahhad sa
seddawisi maksta? Ma wõttan so kwe seljast;
nisuggust nalja ma ei mõista.“

„Pahhanda mind mitte,“ ütles wõeras,
„muido näitan ma, kuidas sa siit lähhad.“

„Minna,“ karjus kõrtsmik, „minna tah-
han ommeti nähha, kes mind siit wõib nihhu-
tada.“

„Weame rubla peäle kihla, et sa kui jän-
nes siit kassid.“

„Hea kül,“ naeratas kõrtsimees, „kihlweo
eest jättad weel püksid kõrtsi.“

Äkkiselt püstis wõeras jooksuma, kõrtsmik
takka järrele, — omma kätte sama.

Kui sadda sammo olli putkand, pöris üm-
ber ja ütles: „miks sa jooksid? — nüüd
olleme tassa;“ — fergitas kühbarat ja läks.

Wallelikko ei usta.

Olli üksford juttuks, kellele salla-asja fei-
ge julgeminne wõib rääkida?

„Wallelikkule,“ kostis üks mõistlik mees,
„kegi tedda ei ussu, kui ta kül wälja lobbiseks.“